

Usporedna upozorenja – broj tri

Oснаženje proročkih poruka: sekvencijalni proces kušanja anđela Otkrivenja

Jeff Pippenger

2023-08-08

Zaključili smo prethodni članak utvrđujući da sva tri anđela iz četrnaestog poglavlja Otkrivenja u svojim rukama imaju poruku. Za drugoga i trećega anđela navodi se da sa sobom, dok silaze sa svojom porukom, imaju „svitak”. Svaki anđeo predstavlja poruku, a dolazak svake poruke uzrokuje određeni učinak. Prvi je anđeo došao 1798. godine. Ta je poruka bila otpečaćena i došlo je do povećanja znanja o predstojećem sudu. To povećanje znanja proizvelo je dvije skupine štovatelja. Kada je došao drugi anđeo, poruka o padu protestanata bila je otpečaćena te je došlo do povećanja znanja i bile su proizvedene dvije skupine. Kada je poruka Ponoćnog poklika došla 22. listopada 1844., bila je otpečaćena na tabor-sastanku u Exeteru te je došlo do povećanja znanja i bile su proizvedene dvije skupine djevica. Kada je treći anđeo došao 22. listopada 1844., poruka trećega anđela i sve što ona predstavlja bila je otpečaćena te je došlo do povećanja znanja i bile su proizvedene dvije skupine.

Još jedno obilježje koje se može naći u anđelima odnosi se na osnaženje anđelovih poruka. Poruka drugoga anđela bila je osnažena porukom Ponoćnoga poklika, kao što je pokazao prethodni članak, ali Ponoćni poklik nije prikazan jednim anđelom, nego mnogim anđelima. Povijest koja odgovara drugome anđelu i Ponoćnom pokliku pokazuje da je poruka drugoga anđela bila osnažena kada joj se pridružio Ponoćni poklik. U istoj knjizi rečeno nam je:

„Vidjela sam anđele kako užurbano hitaju amo-tamo po nebu. Silazili su na zemlju, a zatim se ponovno uzdizali na nebo, pripremajući se za ispunjenje nekoga važnog događaja. Tada sam vidjela drugoga moćnog anđela kojemu je bilo naloženo da siđe na zemlju, da sjedini svoj glas s trećim anđelom te da njegovoj poruci dade silu i snagu. Anđelu je bila podarena velika moć i slava, i dok je silazio, zemlja se prosvijetlila njegovom slavom. Svjetlost koja je išla pred ovim anđelom i slijedila za njim prodirala je posvuda, dok je silno vikao jakim glasom govoreći: Pade, pade Babilon veliki, i postade prebivalište đavola i tamnica svakoga nečistoga duha i krletka svake nečiste i mrske ptice. Poruka o padu Babilona, kako ju je dao drugi anđeo, ponovno se daje, uz dodatak pokvarenosti koje od 1844. godine ulaze u crkve. Djelo ovoga anđela nastupa u pravo vrijeme i pridružuje se posljednjem velikom djelu poruke trećega anđela, dok ona prerasta u glasan poklič. I Božji se narod posvuda priprema da opstane u času kušnje s kojim će se uskoro suočiti. Vidjela sam veliku svjetlost kako počiva na njima, i oni su se sjedinili u poruci te neustrašivo, s velikom silom, objavljujivali poruku trećega anđela.“

„Anđeli su bili poslani da pomognu moćnom anđelu s neba, i čula sam glasove za koje se činilo da odjekuju posvuda: Iziđite iz nje, narode moj, da ne budete dionici njezinih grijeha i da ne primite od njezinih zala; jer su grijesi njezini doprli do neba i Bog se spomenuo njezinih bezakonja. Ova se poruka činila dodatkom trećoj poruci i pridružila joj se, kao što se ponoćni poklič pridružio poruci drugoga anđela 1844. godine. Slava Božja počivala je na strpljivim svetima koji su čekali, i oni su neustrašivo davali posljednje svečano upozorenje, objavljujući

pad Babilona i pozivajući Božji narod da iziđe iz njega kako bi izbjegao njegovu strašnu osudu.” Spiritual Gifts, volume 1, 193, 194.

Ponoćni poklič pridružio se drugom anđelu, a anđeo iz osamnaestog poglavlja Otkrivenja pridružuje se trećem anđelu; i kada se pridružuje trećem anđelu, on ponavlja pridruživanje Ponoćnog pokliča i drugog anđela na početku adventizma. Na temelju dvaju svjedoka, drugog i trećeg anđela, svaka anđeoska poruka ima drugotnu poruku koja je osnažuje. Ta dva svjedoka uče da je, kada je poruka prvog anđela došla u povijest, nakon toga morala doći točka u kojoj je ta poruka bila osnažena drugotnom porukom. To je, dakako, također bilo istinito i za prvog anđela. U prvom odlomku dugog odlomka koji smo upravo iznijeli, sestra White pripisuje iste značajke prvom anđelu koje Ivan pripisuje anđelu iz osamnaestog poglavlja Otkrivenja kada izjavljuje: „Rečeno mi je da je njegovo poslanje obasjati zemlju svojom slavom i upozoriti čovjeka na nadolazeći gnjev Božji.” Jasno je da se u tom odlomku ona odnosi na prvog anđela.

Poruka prvoga anđela pojavila se 1798. godine, a potom je osnažena 11. kolovoza 1840., kada je osmanska prevlast prestala. U tom je trenutku moćni anđeo iz Otkrivenja deset sišao s neba i stavio jednu nogu na zemlju, a jednu na more. On predstavlja osnaženje prvoga anđela, i to je ono što prepoznaje djelo prvoga anđela kao isto djelo kao i djelo anđela iz Otkrivenja osamnaest. Obojica su trebala obasjati zemlju svojom slavom, ali anđeo iz Otkrivenja osamnaest pridružuje se trećemu anđelu, kao što se Ponoćni poklič pridružio drugome anđelu i kao što se anđeo koji je sišao u Otkrivenju deset pridružio prvome anđelu.

Stoga, kada je stigao prvi anđeo, otpečaćena je poruka koja je proizvela dvije skupine štovatelja. Kada je poruka prvoga anđela bila osnažena anđelom iz Otkrivenja 10, on je u svojoj ruci imao malu knjigu koju je zapovjedio Ivanu da pojede, čime je pokazano da je donio poruku, otpečatio je i ona je proizvela dvije skupine štovatelja. Kada su stigli drugi anđeo, Ponoćni poklik i treći anđeo, bila je otpečaćena poruka koja je iskušala i proizvela dvije skupine štovatelja.

Odlomak kojim se bavimo naglašava, uspoređujući Kristovu povijest s poviješću milerita, da se uzastopni proces kušnje koji se odigrao u povijesti milerita također odigrao u Kristove dane, koji su bili kraj drevnoga Izraela. Ako se uzastopni proces kušnje odigrao na početku duhovnoga Izraela i na kraju drevnoga Izraela, tada će se uzastopni proces kušnje odigrati i na kraju duhovnoga Izraela, kao što je bio i na početku drevnoga Izraela.

U mileritskoj povijesti to bi predstavljalo pet otpečaćenja koja su kušala i iznjedrila dvije klase štovatelja od 1798. do 22. listopada 1844. Ovaj odlomak jasno uči da, ako padnete na jednoj kušnji, ne ćete položiti sljedeću kušnju, jer ju ne ćete ni pokušati. Također je jasno da se u Kristovo vrijeme proces kušanja završava time da nekadašnji izabrani saveznički narod bude u potpunosti tami glede plana spasenja. Daniel i Ivan predstavljaju one koji slušaju glas iza sebe, one koji su prošli kroz progresivan proces kušanja koji je zahtijevao pojedinačno istraživanje svake nove istine koja je bila otpečaćena.

Knjige Daniela i Otkrivenja jedna su knjiga, a Daniel i Ivan dva su svjedoka te jedne knjige. Jedan je svjedok početak knjige, a drugi je svjedok kraj knjige. Oba su svjedoka simbolično pretrpjela smrt i uskrsnuće; jednoga je progonilo medijsko-perzijsko kraljevstvo (koje predstavlja Sjedinjene

Države), a drugoga Rim (koji predstavlja papinstvo). Ivan je progonjen zato što drži subotu, u skladu s Danielom koji je progonjen zato što je odbio promijeniti svoje bogoslužne običaje. Zajedno predstavljaju one na svršetku svijeta koji su progonjeni zato što odbijaju prihvatiti bogoslužje nedjelje umjesto subote sedmoga dana.

Nar koji predstavljaju Daniel i Ivan bili su ili će biti oni koji su zapečaćeni, jer kada je Daniel bio bačen u lavlju jamu zato što nije poslušao kraljevu „naredbu“, kralj je zapečatio kamen kako se odluka ne bi promijenila. Daniel je bio zapečaćen za vječnost, jer se kraljeva naredba, kao ni ovlast njegova pečata, nije mogla promijeniti, prema zakonima Međana i Perzijanaca. Kraljev pečat bio je stavljen na kamen i vrata su bila zatvorena. Vrata se zatvaraju pri nedjeljnom zakonu, i nitko ne može otvoriti ta vrata, kao što su vrata bila zatvorena 22. listopada 1844. To je bila jednostavna ilustracija važnosti razmatranja ne samo proročkih događaja koji su izneseni u proročanstvu, nego i važnosti primjene okolnosti koje okružuju proroka kada je prikazan unutar izvještaja.

Ipak, ovo je također ilustracija snage promatranja početka (knjige Daniela) zajedno sa svršetkom (knjige Otkrivenja) kao dvaju svjedoka istoga proročanstva, jer su za utvrđivanje biblijske činjenice potrebna dva svjedoka. I prorečeni događaji i prikaz djelovanja prorokâ u vezi s proročanstvom nadahnuti su.

Sve je Pismo od Boga nadahnuto i korisno za nauk, za ukor, za popravljjanje, za odgajanje u pravednosti: da čovjek Božji bude savršen, potpuno opremljen za svako dobro djelo. 2. Timoteju 3,16.17.

Ako prorečeni događaji u Bibliji prikazuju svršetak svijeta, tada prikaz proroka i njegova okruženja u času kada prima proročanstvo i svjedoči o njemu također predstavlja prikaz svršetka svijeta. Stoga, kada su prorokovo okruženje i njegove djelatnosti proročki prikazani, prorok predstavlja Božji narod na svršetku svijeta. S tim razumijevanjem na mjestu, kada povežemo liniju Malahijina proročanstva o Iliji s linijama iz Otkrivenja četrnaest i osamnaest, sve one svjedoče o povijesti posljednje poruke upozorenja—ali njihovo je svjedočanstvo dvostruko.

Poruka se sastoji od prorečenih događaja koji su izvanjski Božjemu narodu, a sporedno svjedočanstvo sastoji se od prorokova iskustva tijekom primanja i proglašavanja poruke. Proročki koncept dviju proročkih linija koje predstavljaju vanjsko i unutarnje iste povijesti prepoznali su i unijeli u javni zapis pioniri adventizma. Klasičan primjer te primjene od strane pionira, po mojem mišljenju, jest kada utvrđuju da su sedam crkava iz Otkrivenja i sedam pečata iz Otkrivenja usporedne povijesti koje predočuju unutarnju i vanjsku povijest crkve. Pečati predstavljaju vanjsku povijest, crkve unutarnju.

Ilijina poruka iz Malahije te poruka iz četrnaestoga i osamnaestoga poglavlja Otkrivenja označavaju istu završnu poruku upozorenja, koja je u prvome poglavlju Otkrivenja također nazvana „Otkrivenje Isusa Krista“. U prvome poglavlju Bog Otac dao je poruku Kristu, koji ju je zatim dao Gabrielu, koji ju je potom dao Ivanu, a on ju je zatim poslao crkvama. Ilijina poruka, kao i poruke prikazane u prvome, četrnaestome i osamnaestome poglavlju Otkrivenja, jedna su te ista poruka.

I duhovi prorokā podložni su prorocima. Jer Bog nije začetnik nereda, nego mira, kao u svim crkvama svetih. 1. Korinćanima 14,32.33.

To je uvijek ista poruka, jer su „duhovi proroka prorocima podložni”. Riječ prevedena kao „podložni” u tim redcima znači: „podrediti; povratno, biti poslušan: – biti pod poslušnošću (poslušan), podvrgnuti, pokoriti, biti (učiniti) podložan (komu, čemu), biti (staviti) u podložnost (prema, pod), podložiti samoga sebe.” Svi se proroci međusobno slažu i jedni su drugima podložni, inače bi poruka koju su dali proizvela zbrku.

Sve proročke ilustracije završne poruke upozorenja predstavljaju istu poruku. Gospodnja je namjera da oni koji se u prispodobi o deset djevica smatraju „mudrima”, koji se također nazivaju „mudrima” koji „razumiju” „umnoženje znanja” kada se knjiga proroka Daniela otpečati; Gospodnja je volja da „mudri” prepoznaju posebnu poruku kada bude otpečaćena. To se prepoznavanje ostvaruje primjenom metodologije biblijskog proučavanja koja je izričito određena unutar same Biblije. Ta se metodologija provodi u skladu s Izajjom dvadeset i osam, kroz postupak dovođenja raznih proročkih linija koje se odnose na neki biblijski predmet zajedno, u međusobnu usporedbu, kako bi se utvrdili ispravni proročki događaji.

Molim za vaše strpljenje dok ovdje privodimo kraju ovaj članak, a ove ćemo misli nastaviti u sljedećem članku.